

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců Mgr. Ondřeje Mráky a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **T. H.**, zastoupený Mgr. Bogdanem Hajdukem, advokátem, se sídlem Havlíčkova 190/12, Český Těšín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2008, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 11. 2008, č. j. 21 Cad 98/2008 - 38,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Bogdanu Hajdukovi, advokátu, se sídlem Český Těšín, Havlíčkova 190/12, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3555,70 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 6. 11. 2008, č. j. 21 Cad 98/2008 - 38, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2008, č. j. X, jímž žalovaná přiznala stěžovateli zvýšení důchodu pro převážnou bezmocnost od 20. 2. 2004 do 31. 12. 2006 podle § 70 odst. 1 písm. b) zákona č. 100/1988 Sb., o sociální zabezpečení (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“), a s přihlédnutím k čl. II bodu 1 a 4 zákona č. 109/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o sociálních službách (dále jen „zákon č. 109/2006 Sb.“) s tím, že zvýšení pro bezmocnost náleží stěžovateli

od 20. 2. 2004 ve výši 673 Kč měsíčně, od lednové splátky 2005 do prosincové splátky 2005 684 Kč měsíčně a od lednové splátky 2006 do 31. 12. 2006 696 Kč měsíčně. Rozhodnutí žalovaná odůvodnila tím, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě (dále jen „OSSZ“) ze dne 24. 7. 2007 zdravotní stav stěžovatele od 20. 2. 2004 odpovídá převážné bezmocnosti, zvýšení důchodu pro převážnou bezmocnost pak činí 40 % částky, která se podle zákona o životním minimu považuje za potřebnou k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb osoby, která není nezaopatřeným dítětem. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že zvýšení důchodu pro převážnou bezmocnost činí v roce 2004 v plné výši 928 Kč měsíčně, v roce 2005 944 Kč měsíčně a v roce 2006 960 Kč měsíčně. Stěžovateli pak náleží dílčí bezmocnost vyčíslená v poměru k době pojištění na území České republiky (11178 dní) a na území Polska (4249 dní) s přihlédnutím k tomu, že ustanovení § 70 zákona o sociálním zabezpečení bylo s účinností od 1. 1. 2007 zrušeno zákonem č. 109/2006 Sb.

V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že žalovaná i krajský soud ve svých rozhodnutích vycházejí z nesprávných údajů, proto jsou jejich rozhodnutí nezákonná. Stěžovatel poukázal na to, že byl v letech 1964 až 1990 zaměstnán v Nové huti Klementa Gottwalda, kde pracoval ve značně ztížených pracovních podmínkách, v důsledku čehož se jeho zdravotní stav podstatně zhoršil a zdravotní následky práce v nepříznivých podmínkách si stěžovatel nese dodnes. Stěžovatel proto nesouhlasí s posouzením svého zdravotního stavu jen jako „převážně bezmocný“, neboť toto posouzení neodpovídá skutečnosti. Proto také nesouhlasí s výší přiznaného zvýšení důchodu pro bezmocnost dle napadeného rozhodnutí žalované, protože zdravotní stav stěžovatele v posuzovaném období odůvodňoval přiznání úplné bezmocnosti podle tehdy účinného § 70 odst. 1 písm. c) zákona o sociálním zabezpečení a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb. a měl tedy nárok na zvýšení důchodu pro úplnou bezmocnost.

Žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti s tím, že stěžovatel se svou žalobou ve znění jejího doplnění domáhal jen vyšší výše přiznaných částek převážné bezmocnosti, čímž stanovil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí žalované. Krajský soud pak shledal, že napadeným rozhodnutím žalované přiznané částky za daná období jsou správné a žalovaná se s jeho závěry ztotožňuje.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel napadl rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2008 žalobou datovanou dnem 26. 3. 2008, v níž nesouhlasil s rozhodnutím žalované s tím, že pracoval od roku 1964 do roku 1990, v roce 1991 odešel na nemocenskou a pořád byl pojištěn na území České republiky. Pracoval ve škodlivém prostředí a nemůže souhlasit s tím, že nebude mít ani 50 PLN. Dále uvedl, že „Bezmocnost (text nesrozumitelný) nejméně 80 %.“ K žalobě připojil rozhodnutí žalované, v němž jsou v jeho odůvodnění přeškrtnuty žalovanou uvedené měsíční částky zvýšení pro bezmocnost a je k nim uveden údaj „80 %“, ale připojené poznámky jsou i dle tlumočnicka naprosto nesrozumitelné. K výzvě krajského soudu stěžovatel doplnil svou žalobu podáním datovaným dnem 9. 7. 2008 tak, že uvedl, že od roku 1964 do roku 1990 pracoval v hrozných podmínkách u zaměstnavatele Vítkovické stavby - Nová Huť Klementa Gottwalda a jako důkaz předkládá lékařské dokumenty a potvrzení Vítkovických staveb s tím, že se domáhá, aby mu žalovaná vyplácela 3500 Kč měsíčně.

Z obsahu soudního spisu a připojeného správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že lékařská komise Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (dále jen „ZUS“) uznala stěžovatele invalidním ve druhé skupině invalidity a žalovaná od 10. 10. 1994 přiznala stěžovateli dílčí plný invalidní důchod a při vyčíslení výše vycházela z doby pojištění sdělené polským nositelem pojištění ZUS v rozsahu 4249 dní (rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 1995). Podle potvrzení a zpráv Vítkovických staveb v Ostravě stěžovatel pracoval u této organizace od 18. 4. 1964 do 19. 9. 1970 a od 29. 12. 1971 do 31. 12. 1990 a poté byl v pracovní neschopnosti do 29. 3. 1991 a podpůrná doba skončila 3. 5. 1991. Plný invalidní důchod byl stěžovateli odňat od 1. 3. 1998 a byl mu přiznán dílčí částečný invalidní důchod (rozhodnutí žalované ze dne 12. 5. 1998), ale od 31. 8. 1998 byl stěžovateli znovu přiznán dílčí plný invalidní důchod (rozhodnutí žalované ze dne 6. 5. 1999). Stěžovatel uplatnil žádost o plný invalidní důchod pro nemoc z povolání a žalovaná svým rozhodnutím ze dne 13. 9. 2001 žádost o plný invalidní důchod pro nemoc z povolání zamítla. Proti tomuto rozhodnutí stěžovatel podal žalobu a Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 4. 2003, č. j. 26 Ca 36/2002 - 18, žalobu zamítl, přičemž vycházel ze zjištění, že u stěžovatele nemoc z povolání nebyla zjištěna. Stěžovatelem proti rozsudku Městského soudu v Praze podanou kasační stížnost Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 11. 2005, č. j. 6 Ads 76/2004 - 68, zamítl. Od 6. 6. 2001 (dosažení důchodového věku) byl rozhodnutím žalované ze dne 13. 9. 2001 stěžovateli přiznán dílčí starobní důchod. Protože stěžovatel byl lékařskou posudkovou komisí ZUS uznán invalidním v první skupině invalidity, stanovil posudkový lékař OSSZ dne 19. 3. 2002 stupeň bezmocnosti stěžovatele - částečně bezmocný a žalovaná svým rozhodnutím ze dne 24. 7. 2003 přiznala stěžovateli od 27. 10. 2001 zvýšení (dílčí) důchodu pro částečnou bezmocnost 337 Kč měsíčně. Dne 18. 3. 2004 prostřednictvím polského nositele pojištění požádal stěžovatel o vyšší stupeň bezmocnosti a posudkový lékař OSSZ dne 24. 7. 2007 na základě podkladů o zdravotním stavu stěžovatele, předložených polským nositelem pojištění, posoudil stěžovatele jako převážně bezmocného podle § 70 odst. 1 písm. b) zákona o sociálním zabezpečení a § 2 odst. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. se vznikem převážné bezmocnosti od 20. 2. 2004. Posudkový lékař vycházel z lékařského nálezu pro zjištění bezmocnosti vyhotoveného dne 20. 2. 2004 lékařkou ZUS E. P., která v nálezu uvedla, že stěžovatel je schopen bez pomoci jiné osoby se posadit na lůžku, postavit se vedle lůžka a opět se uložit, povstat z křesla a opět se posadit, je schopen sníst připravený pokrm a vypít připravený nápoj, je schopen učinit několik kroků jen z pomoci hole, je schopen komunikace a je schopen číst a psát. Lékař OSSZ rovněž konstatoval diagnostický souhrn stěžovatele, tj. difuzní manifestivní cévní ateroskleróza s multiorgánovým postižením: opakované projevy vertebrobasilární insuficience, chronická ischemická choroba srdeční se sy anginy pectoris, hemodynamicky NYHA II, ischemická choroba dolních končetin, zvláště vpravo, stav po oboustranné lumbální sympatektomii v roce 2001, hypertenze III, chronická obstrukční plicní nemoc, diabetes mellitus na dietě, vředová choroba gastroduodena, adenom prostaty, oboustranná nedoslýchavost, neurastenie s tím, že zdravotní stav stěžovatele se vyvíjel a zhoršoval postupně, nejpozději 20. 2. 2004 byl prokázán. Stěžovatel potřebuje pomoc při lokomoci (chodí s pomocí hole a jiné osoby v interiéru), medikaci, osobní hygieně, oblékání, je kontinentní a vyžaduje soustavný dohled. Lékař OSSZ pak v rámci posudkového hodnocení uvedl, že zdravotní stav stěžovatele je dlouhodobě nepříznivý a stěžovatel potřebuje pomoc při hlavních životních úkonech a vyžaduje soustavný dohled. Součástí soudního a především správního spisu je také rozsáhlá lékařská dokumentace stěžovatele.

Krajský soud ve svém rozsudku uvedl, že stěžovatel je polským státním příslušníkem bydlícím trvale v Polsku, který byl zaměstnán (pojištěn) na území České republiky a na území Polska. Do doby vstupu obou států do Evropské unie bylo vycházeno z mezinárodní smlouvy publikované pod č. 261/1948 Sb. podle čl. 14 odst. 6 Úmluvy mezi republikou Československou a republikou Polskou o sociálním pojištění, rozhodnutí nositele pojištění jednoho státu o tom, že je tu invalidita všeobecná nebo invalidita z povolání, bylo závazné pro nositele druhého státu, pokud se shodovaly pojmy invalidity v obou státech. Podle ustanovení č. 14 odst. 1 písm. a) a odst. 2 Dohody z 2. 5. 1957 o používání některých ustanovení Úmluvy, invalidita náležející podle polských předpisů do druhé skupiny invalidů, byla považována za plnou invaliditu podle českých předpisů, a invalidita náležející podle polských předpisů do první skupiny invalidů, byla považována za bezmocnost podle českých předpisů, a český posudkový lékař jen stanovil stupeň bezmocnosti. Krajský soud poukázal také na to, že žalobní námitka stěžovatele byla opakovaně v žalobě i v doplnění žaloby uplatněna výlučně do výše přiznaných částek převážné bezmocnosti za dobu od 20. 2. 2004, protože stěžovatel tvrdil, že mu náleží 3500 Kč měsíčně vzhledem k tomu, že v době zaměstnání na území České republiky u Vítkovických staveb konal práce ve škodlivém prostředí, čímž byl poškozen na zdraví. S odkazem na § 70 odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení a § 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. krajský soud zdůraznil, že při posuzování schopnosti sebeobsluhy je nerozhodné, zda zdravotní stav odpovídající bezmocnosti byl zapříčiněn obecným onemocněním nebo je následkem nemoci z povolání, popř. následkem práce ve škodlivém pracovním prostředí. Krajský soud dále konstatoval, že žalovanou přiznané částky v napadeném rozhodnutí za dobu od 20. 2. 2004 do 31. 12. 2006 jsou správné a uzavřel s odkazem na článek I., bod 2, článek II., bod 4, 6 zákona č. 109/2006 Sb., § 4 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“) a nařízení Rady (EHS) č. 1408/71, že u osob bydlících v jiném členském státě, má nárok na příspěvek na péči osoba, která je zdravotně pojištěna jen na území České republiky, tedy osoba, která je poživitelem jen českého důchodu z českého důchodového pojištění. Žalobce však byl pojištěn i na území Polska a pobírá také důchod z polského důchodového pojištění, žalovaná tedy správně omezila výplatu zvýšení důchodu pro převážnou bezmocnost do 31. 12. 2006.

Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 9. 12. 2009, kasační stížnost byla podána dne 10. 12. 2008.

Nejvyšší správní soud musí nejdříve uvést, že stížnostní námitka, v ní stěžovatel namítá, že nesouhlasí s posouzením svého zdravotního stavu pouze jako převážné bezmocnosti, je námitkou ve smyslu § 104 odst. 4 in fine zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nepřípustnou, protože ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem jako žalobní bod, ač tak nepochybně učinit mohl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 186/2009 - 53, dostupný na www.nssoud.cz). V této souvislosti je třeba zdůraznit, že „Pro řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem platí dispoziční zásada [§ 71 odst. 1 písm. d) a § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.], a proto obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, dostupný na www.nssoud.cz), přičemž podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, dostupný na www.nssoud.cz) „Důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové

důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření, a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány.“ Žalobce je tedy povinen v žalobě vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a v neposlední řadě je také povinen objasnit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost. K tomu je třeba dále uvést, že se přitom nemůže jednat jen o obecné nebo typové odkazy a v případech, kdy žalobce poukazuje na okolnosti, které jsou popsány nebo jinak zachyceny ve správním či soudním spise, musí jít o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to takovým způsobem, aby byly jasně odlišitelné od jiných skutkových dějů nebo okolností obdobné povahy a aby byla zřetelné, jaké aspekty těchto okolností či dějů považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti. Jinými slovy řečeno smyslem uvedení žalobních bodů je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu, a to vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu (žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu) tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat. Vzhledem k dispoziční zásadě pak soud nemůže přezkoumávat žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu nad rámec vymezený žalobcem v žalobě, a tedy z vlastní iniciativy jeho projev nahrazovat a sám místo něho vyhledávat právní vady napadeného aktu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, oba dostupné na www.nssoud.cz, a nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. Ús 164/97, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). V podané žalobě, jak správně uvedl krajský soud, však stěžovatel vytýkal pouze napadeným rozhodnutím žalované přiznanou výši zvýšení důchodu pro bezmocnost, přičemž požadoval částku 3500 Kč. Ze znění žaloby datované dnem 26. 3. 2008 (včetně poznámek učiněných stěžovatelem v připojeném rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2008) ve znění jejího doplnění datovaného dnem 9. 7. 2008, které bylo provedeno na základě výzvy krajského soudu, nelze ani při extenzivním výkladu dovodit, že by stěžovatel také napadal posouzení svého zdravotního stavu pouze jako převážné bezmocnosti. Z uplatněných žalobních bodů lze toliko dovodit, že stěžovatel nesouhlasil s výší přiznaného zvýšení důchodu pro bezmocnost s tím, že při vyčíslení výše přiznané částky nebylo vzato v potaz to, že od roku 1964 do roku 1990 stěžovatel pracoval u Vítkovických staveb za ztížených pracovních podmínek, které způsobily poškození jeho zdravotního stavu, pro něž se stal zcela neschopen soustavného zaměstnání a samostatné existence. Ani z pouhého odkazu na zdravotní stav a podmínky výkonu práce stěžovatele u jeho českého zaměstnavatele nelze bez dalšího dovodit nesouhlas stěžovatele s posouzením jeho zdravotního stavu jako převážné bezmocnosti, protože pro posouzení bezmocnosti podle § 70 odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení a § 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. není rozhodné, zda zdravotní stav stěžovatele odpovídající bezmocnosti byl zapříčiněn nemocí z povolání, zda je následkem práce ve škodlivém pracovní prostředí, popř. zda vznikl z důvodů jiných. Ostatně sám stěžovatel v případě této nově uplatněné námitky v kasační stížnosti ani netvrdí z hledisek kritérií pro posouzení bezmocnosti (§ 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb.), že by zcela pozbyl schopnosti sebeobsluhy, potřeboval soustavné ošetřování a byl odkázán trvale na pomoc jiné osoby při všech životních úkonech, jak je tomu podle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb. u úplné bezmocnosti.

Nejvyšší správní soud dále ke zbývajícím stížnostním námitkám konstatuje, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a je ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., k čemuž však jen obecně namítá, že došlo k nesprávnému posouzení právní otázky krajským soudem (aniž by však uvedl jaké) a dále namítá vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž žalovaná v napadeném rozhodnutí vychází, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, přičemž žalovaná s krajským soudem měli vycházet z nesprávných údajů. Nejvyšší správní soud tedy považuje stěžovatelem další uplatněné důvody podle obsahu za důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., a pro tyto důvody shledává kasační stížnost přípustnou.

Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud zejména nemůže přisvědčit pouze obecným stížnostním námitkám stěžovatele, že skutková podstata, z níž žalovaná v napadeném rozhodnutí vycházela, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1, písm. b) s. ř. s.]. Stěžovatel ani sám v kasační stížnosti neuvádí, v čem konkrétně by tento rozpor vlastně měl spočívat, resp. které konkrétní skutečnosti nemají oporu ve správním spise. Vzhledem k tomu, že tyto námitky byly stěžovatelem vzneseny jen v obecné rovině, může se k nim Nejvyšší správní soud vyjádřit také jen obecně. Žalovaná měla pro posouzení nároku stěžovatele podle obsahu správního spisu dostatek relevantních podkladů, z nich také při svém rozhodování vycházela a v napadeném rozhodnutí především poukázala na posudek lékaře OSSZ ze dne 24. 7. 2007, podle kterého zdravotní stav stěžovatele odpovídá od 20. 2. 2004 převážné bezmocnosti a v tomto rozhodnutí provedla i výpočet příslušných částek, což je také v souladu s judikaturou zdejšího soudu [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2005, č. j. 1 Ads 20/2003 - 24, dostupný na www.nssoud.cz]. Žalovaná měla k dispozici podle obsahu správního spisu také dokumentaci týkající se přiznání stěžovateli invalidního důchodu v předcházejících letech a rozsáhlou lékařskou dokumentaci stěžovatele (zejména lékařskou zprávu E. P. ze dne 20. 2. 2004), přičemž Nejvyšší správní soud neshledal, že by napadené rozhodnutí žalované bylo v jakémkoliv rozporu s těmito podklady, resp. v nich nemělo oporu. Lze tak uzavřít, že tato námitka stěžovatele je nedůvodná a napadené rozhodnutí žalované je také plně přezkoumatelné, takže krajský soud neměl ani důvod postupovat podle § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.

Plně přezkoumatelný je rovněž kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu, v němž se krajský soud podrobně vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele, podrobně rozvedl a stěžovateli vysvětlil okolnosti a děje, které byly pro rozhodnutí žalované v dané věci podstatné a také ty okolnosti, k nimž přihlížet nebylo možné (např. skutečnost, že špatný zdravotní stav má být důsledkem výkonu práce v těžkých podmínkách). Krajský soud dále podrobně rozvedl právní úpravu včetně označení a citace příslušných ustanovení, které na posuzovanou věc dopadají. Krajský soud pak stěžovateli v zásadě nad rámec žalobních bodů také osvětlil, z jakého důvodu byla

žalovanou omezena výplata zvýšení jeho důchodu pro bezmocnost do 31. 12. 2006, vysvětlil mu rovněž způsob výpočtu daného zvýšení včetně toho, že zvýšení důchodu pro převážnou bezmocnost stěžovateli náleží ve výši poměrného dílu, který odpovídá délce doby pojištění na území České republiky. Krajský soud v neposlední řadě současně při svých závěrech poukázal na konkrétní listiny předložené nejen žalobcem, ale také na ty, jež tvoří součást správního spisu a nelze proto než konstatovat, že rozsudek krajského soudu je plně přezkoumatelný, jeho závěry jsou v souladu s obsahem správního spisu, který spolu s dále provedenými důkazy představuje dostatečnou oporu pro rozhodnutí krajského soudu v dané věci a tedy i skutkový stav byl zjištěn nejen žalovanou, ale i krajským soudem řádně a úplně v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí dané věci.

Rovněž u dalších přípustných stížnostních námitek musí Nejvyšší správní soud uvést, že jsou nedůvodné. Ke skutečnostem stěžovatelem uváděným, že v letech 1964 až 1990 pracoval ve značně ztížených pracovních podmínkách, což mělo mít nepříznivý vliv na jeho zdravotní stav, musí Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem opětovně uvést, že pro rozhodnutí o zvýšení důchodu pro bezmocnost nejde o okolnosti relevantní, které by mohly mít na toto rozhodnutí jakýkoliv vliv, protože, jak již bylo výše uvedeno, pro posouzení bezmocnosti podle § 70 odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení a § 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. není rozhodné, zda zdravotní stav stěžovatele odpovídající bezmocnosti byl zapříčiněn nemocí z povolání, zda je následkem práce ve škodlivém pracovní prostředí, popř. zda vznikl z důvodů jiných.

Za této situace proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud v napadeném rozsudku nedopustil pochybení, pro něž by bylo na místě tento rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalované, přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je však podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti právním zástupcem ustanoven advokát. Hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Zástupce stěžovatele uplatnil v podání ze dne 26. 10. 2010 tři úkony, a to převzetí věci, prostudování spisu a doplnění kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přiznal zástupci odměnu za tři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, jehož součástí bylo studium spisu dne 2. 8. 2010 [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a sepsání doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon náleží zástupci odměna ve výši 500 Kč podle § 7 ve spojení s § 9 odst. 2 advokátního tarifu, za tři úkony tedy odměna ve výši 1500 Kč. Mimoto zástupci náleží podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za jeden úkon právní služby náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, za tři úkony tedy 900 Kč.

Zástupce dále uplatnil cestovné a daň z přidané hodnoty z vyčíslené odměny. Náhrada cestovného byla advokátovi přiznána podle § 13 odst. 1 advokátního tarifu. Základní náhrada ve smyslu § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve spojení s § 13 odst. 4 advokátního tarifu činí pro cestu Český Těšín - Ostrava a zpět 366,60 Kč (základní náhrada ve výši 3,90 Kč za km, trasa 94 km podle tvrzení advokáta i podle veřejně dostupných plánovačů tras). Na základě přiloženého technického průkazu a účetního dokladu o koupi benzínu (průměrná spotřeba vozidla vypočtená aritmetickým průměrem podle technického průkazu 7,27 litru na 100 km; cena benzínu 28,70 Kč za litr) se dále přiznává náhrada za spotřebované pohonné hmoty po zaokrouhlení ve výši 196,50 Kč. Celkově tedy cestovní náklady činí 563,10 Kč.

Celkem tedy odměna a náhrada nákladů činí 2963,10 Kč (1500 + 900 + 563,10 Kč). Zástupce stěžovatele doložil také osvědčení o registraci k placení daně z přidané hodnoty, jež činí 20 % z uvedené částky, tedy celkem 592,60 Kč. Celková částka, kterou Nejvyšší správní soud na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů přiznal, činí tedy 3 555,70 Kč. Pro zaplacení odměny soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. listopadu 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

s
e
n
á
t
u